

Eindelijk Sulveren Pols Bart Helmholt

Door Edwin Fischer

WINSUM – De tranen vielen zaterdag niet te bedwingen. In zijn zesde poging om als senior de Sulveren Pols op het Fries kampioenschap fierljeppen te veroveren, slaagde Bart Helmholt. „Einliks”, zo verzuchtte de Hurdegarypster. Hij startte in Winsum als favoriet, ging met 19,37 als een nog grotere favoriet de finale in en bevestigde die rol met een fraaie sprong van 19,93 meter. Ysbrand Galama (18,82) en titelverdediger Henk Schievink (18,79) bleven op meer dan respectabele afstand.

Dat Bart Helmholt voor de tweede keer bij de senioren Fries kampioen werd, was niet zo belangrijk. Dat hij voor het eerst de Sulveren Pols, de

prijs voor de ljepper met de verste afstand van het FK, in de wacht sleepte, zei hem des te meer. „No bin ik einliks ek fan dat geseur ôf. Want ik waard der sa faak op wiisd dat ik dy Sulveren Pols noch net wûn hie.” En dus is die frustratie, vooral vanwege het feit dat hij in 2006 wel Fries kampioen werd maar Hannes Scherjon als junior verder op dat kampioenschap zag springen, in één keer voorbij.

De wijze waarop Helmholt zaterdag won was sportief gezien indrukwekkend, maar wel bizar. Na twee spron-

gen in de voorronde ging hij al fier aan de leiding. Met 19,37 was de politiemans al zeker van de finale. Het breken van de polsstok in de derde poging van zijn broertje Thomas, leek evenwel roet in het eten te gooien. „Ik skrok my dea. Doe't Thomas yn it sânbêd delkaam seach hy my efkes oan. Syn eagen wiene wyt en draaiden doe fuort. Ik wie der hiel fluch by en Thomas wie bûten westen. Gelokkich kaam hy snel wer by.”

Nadat duidelijk werd dat zijn broer zonder verdere gevolgen er van afge-

komen was, wist Bart Helmholt zich toch weer volledig op de wedstrijd te richten. „Benammen omdat Thomas de spanning weinommen hat troch te sizzen dat hy fitter wie as foar de fal. Hy soe nije wike kreaake wurde, mar grapte dat dat no net mear hoecht, hahaha.” In het wedstrijdvervolg kwam zijn klasse naar boven. De in aller haast geprepareerde nieuwe polsstok - „hy wie sa slap as in dweil” - was voor Helmholt geen probleem.

„Nei de earste sprong wist ik dat dizze pols folle fierder it wetter yn stean moast en dat ik hiel heech yn-spronge moast. Om de stok sa ticht mooglik by my te hâlden. Dat pakte hiel goed út”, was de achteraf-analyse van Helmholt. Hij maakte in de eerste finalesprong een einde aan de spanning door 19,93 te springen. „Doe wie ik eins wol wis fan de titel en foaral de Sulveren Pols.” Om vervolgens in sprint naar zijn trainers Geert Hommes en Arend Hofstee te rennen. „Mei al dy kamera's op dy wolst no net fuort sjen litte dat de trienen komme. Dan is it moai datst dy ferstopje kinst by dy minsken dêr'st jierren mei wurke hast om dit doel te berikken.”

Ysbrand Galama eindigde met 18,82 op de ondankbare tweede plaats en moest erkennen dat Bart Helmholt de terechte kampioen was. „Omdat hy it bêste mei de nije polsstok omgean koe. Want ik hie wol twa sprongen nedich om te wennen, al wol ik it dêr net op ôfskowe dat ik net wûn ha.”

Ook Henk Schievink wilde zich niet achter de gedwongen polsstokwisseling verschuilen, maar de Leeuwarder had een extra handicap omdat de als eerste op de lijst gelote springer als enige maar twee sprongen met de vervangende polsstok kon maken. „Alle oare finalisten hiene al yn de foarronde in sprong makke mei de oare pols. En do moastst dochs in pear kear springe foardatst wist hoe de pols te setten. Mar oars hie ik ek net wûn tink ik, it siet der gewoan net yn.”

Bart Helmholt rent emotioneel weg nadat hij de winnende afstand van 19,93 heeft gesprongen.

Foto LC/Jan de Vries